

Gedogen!?

Gedogen. Dat is één van de veel gebruikte woorden in ons Nederlands taalgebruik van de laatste tijd (2011). We hebben een minderheidskabinet met **gedoogsteun** van een andere partij. Er is een **gedoogbeleid** voor het gebruik van drugs en het bestaan van koffieshops. Gedogen wil zeggen: tolereren, verdragen, door de vingers zien, geen verzet bieden. Vrijheid alom, zo lijkt het.

Tolerantie. Veel christenen vinden dit een christelijke deugd. “De Bijbel zegt toch, dat we verdraagzaam en liefdevol horen te zijn?!”. Als de Bijbel over verdraagzaamheid spreekt, heeft dat betrekking op de beproeving van het geloof, op verdrukking omwille van Christus. Natuurlijk, er is ook geschreven, dat de liefde van God **alle dingen** verdraagt (1 Kor. 13:7). Toch wordt in datzelfde Bijbelgedeelte meteen de grens van het verdragen vermeld (1 Kor. 13:6). De liefde is namelijk blij met **waarheid** en zij verblijdt zich **niet** in de ongerechtigheid (de leugen). Dus: onze zogenaamde ‘tolerantie’ kan **nooit** ten koste gaan van de Waarheid. Integendeel! Daarmee (met die Waarheid) zouden wij juist omgord zijn en daarin zouden wij opgroeien.

Door die Waarheid ben je en word je pas waarlijk vrij. “De Waarheid zal u vrijmaken”, sprak onze Heiland (Joh. 8:32). We zijn dankbaar voor de vrijheid van Christus, waarin wij staan. Die zouden wij niet gebruiken als een oorzaak voor het vlees, maar we zouden elkander mogen dienen door de liefde, schrijft Paulus (Gal. 5:13). Die vrijheid leert ons juist verantwoordelijkheid te dragen en dienstbaar te zijn aan onze Heer. Het “vrij zijn in Christus” heeft dus niets van doen met losbandigheid.

De Korinthiërs waren ook verdraagzaam; helaas op een verkeerde wijze. Overigens: onderling was er nogal wat onmin: nijd, twist en tweedracht (weinig verdraagzaamheid dus). Het ‘elkander in liefde verdragen’ was bij hen ver te zoeken. Zij waren dan ook vleselijk, niet geestelijk. Hun ‘tolerantie’ had helaas meer betrekking op onzuivere leringen en praktijken (2 Kor. 11:19,20). Zij namen het niet zo nauw met de waarheid. Paulus was in zorg hierover: “Ik vrees, dat enigszins, gelijk de slang Eva door zijn arglistigheid bedrogen heeft, also uw zinnen (gedachten) bedorven worden van de eenvoudigheid, die in Christus is” (2 Kor. 11:3,4). Ze werden vrij gemakkelijk bij de waarheden van het geloof vandaan getrokken door de werking van de oude slang, de vader der leugen. Als iemand een andere Jezus of een ander evangelie predikte dan Paulus bij hen had gedaan, zo verdroegen de Korinthiërs dat zonder moeite. We zien hier tolerantie, maar echter wél ten koste van de Waarheid. Gods Woord is de Waarheid. Alles wat daarvan afwijkt, is leugen.

Ten opzichte van de leugen past géén verdraagzaamheid bij gelóvigen. Integendeel!

In Ef. 4 staat:

14 Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met allen wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listiglijk tot dwaling te brengen.

15 Maar **de waarheid betrachtende** (vasthoudende) in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, die het Hoofd is, *namelijk* Christus.

Wie de Waarheid van Gods Woord aanvaardt en daaruit wil leven en werken, zal ook bemerken, dat de wereld om ons heen, die zoveel nadruk legt op tolerantie, zélf gewoonlijk maar weinig verdraagzaamheid vertoont aan het adres van oprechte christenen. Heel de wereld ligt in het boze

(d.w.z. binnen de invloedssfeer van de satan). De vorst der duisternis verdraagt het Licht van Gods Woord niet. Daarom worden ook de gelovigen, die in het licht willen wandelen, niet verdragen. De ongelovige mensen verdragen de gezonde leer evenmin. Intolerantie is dan het gevolg. Ze wijzen de waarheid van Gods Woord af en dat wordt vaak 'afgereageerd' op gelovigen, die Gods Waarheid trouw willen zijn.

In de Bijbel gaat het bij verdraagzaamheid ook om volharding, doorzettingsvermogen, om het trouw zijn aan wat onze God ons voorhoudt. Dat beginsel zag je ook in de eerste gemeente in Jeruzalem: "Zij waren volhardende in de leer der apostelen, en in de gemeenschap en in de breking des broods en in de gebeden" (Hand. 2:42). Deze aspecten worden weleens 'de vier pijlers van een gezond gemeentelijk leven' genoemd.

Spreekwoordelijk is de verdraagzaamheid van Job, die ondanks zijn erbarmelijke omstandigheden, zijn vertrouwen in zijn God niet verloor. Hij beleet: "Ik weet: mijn Verlosser leeft!". Wat ons door dit leven -als vreemdelingen en bijwoners- draagt, is de verdraagzaamheid der **hoop** op onze Here Jezus Christus (1 Thess. 1:3). We zien uit naar de vervulling van die hoop; naar onze toekomstige heerlijkheid. "Zalig is de man, die de verzoeking verdraagt, want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen" (Jak. 1:12).